SUPLIMENT LA PROBARUL DE LITERĂ

IMPRIMERIA NAȚIONALĂ

1938

SUPLIMENT LA PROBARUL DE LITERĂ

IMPRIMERIA NAȚIONALĂ

1938

CUPRINSUL

LITERA DE FABRICĂ

Groteşti subţiri drepte 7
Didot înguste drepte 8
Didot înguste seminegre 9
Bodoni drepte 10
Bodoni cursive 11
Caligrafice albe 12
Caligrafice seminegre 13

LITERA DE MONOTYPE

Groteşti Gill albe drepte 17
Pastonchi drepte 21
Pastonchi cursive 24
Goudy Old-Style drepte 27
Goudy Old-Style cursive 31
Goudy Old-Style aldine 34
Times-Roman drepte 37
Times-Roman cursive 41
Times-Roman aldine 44
Garamond drepte 47
Garamond cursive 50
Garamond aldine 53
Old-Style drepte 56
Old-Style cursive 60
Rund-face drepte 63
Rund-face cursive 65
Greceşti drepte 67

LITERA DE FABRICĂ

GROTEȘTI SUBȚIRI DREPTE

Corp 6 1 M

Poezia este arta cuvântului; artă esteexpresiunea omenească a frumuseții; frumusețea este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului: artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețea este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alter-
12345 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 67890

Corp 8 1 M

Poezia este arta cuvântului: artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețea este revelațiunea esenței prin fermă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sferțare, adică,

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiune omenească a frumuseții; frumusețea este revelațiunea esenței prin fermă; formă este dâra ritmului vieții în
12345 ABCDEFGHIJKLMNOPQR 67890

Corp 10 1 M

Poezia este arta cuvântului: artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețea este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie.

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului: artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețea este revelațiunea esenței prin formă; formă
12345 ABCDEFGHIJKLMNO 67890

Corp 12 1 M

Poezia este arta cuvântului: artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețea este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului: artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețea este revelațiunea esenței

Corp 16 1 m

Poezia este arta cuvântului; artă
ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTU 12

Corp 20 1 m

Poezia este arta cuvântului;
ABCDEFGHIJKLMNOP 34

Corp 24 1 îng.

Poezia este arta cuvân
ABCDEFGHIJKLMN 56

Corp 28 1 îng.

Poezia este arta cu
ABCDEFGHJKL 78

Corp 36 1 îng.

Poezia este arta
ABCDEFGH 90

Corp 48 1 îng.

Poezia este
ABCDEF 12

Corp 60 2 îng.

Poezia e
ABC 34

DIDOT INGUSTE DREPTE

C. 6 comp. 1 m

Poezia este arta cuvântului ; artă este expresiunea omenească a frumuseţii ; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă ; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai pu

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului ; artă este expresiunea omenească a frumuseţii ; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă ; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi

12345 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 67890

C. 8 comp. 1 m

Poezia este arta cuvântului ; artă este expresiunea omenească a frumuseţii ; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă ; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihn

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului ; artă este expresiunea omenească a frumuseţii ; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă ; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este

12345 ABCDEFGHIJKLMNOPQ 67890

C. 10 comp. 1 m

Poezia este arta cuvântului ; artă este expresiunea omenească a frumuseţii ; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă ; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare,

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului ; artă este expresiunea omenească a frumuseţii ; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă ; formă este dâra ritmului

12345 ABCDEFGHIJKLMNO 67890

C. 12 comp. 1 m

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii ; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă ; formă este dâra ritmului vieţii în

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului ; artă este expresiunea omenească a frumuseţii ; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă ; for

12345 ABCDEFGHIJ 67890

Corp 14 1 m

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin fo

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWX 12

Corp 20 1 m

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuse

ABCDEFGHIJKLMNOPQ 34

Corp 24 1 ing.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiu

ABCDEFGHIJKLMN 56

Corp 28 1 ing.

Poezia este arta cu

ABCDEFGHIJK 78

Corp 36 1 ing.

Poezia este arta

ABCDEFGH 90

Corp 48 1 ing.

Poezia este a

ABCDEF 12

DIDOT ÎNGUSTE SEMINEGRE

C. 6 comp. 1 m

Poezia este arta cuvântului: artă este expresiunea omenească a frumuseţii: frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare. adică. alternaţiune de muncă şi odihnă. adică. ritm. ce se vă

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare. adică. alter

12345 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 67890

C. 8 comp. 1 m

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii

12345 ABCDEFGHIJKLMNOPQ 67890

C. 10 comp. 1 m

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materi

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă

12345 ABCDEFGHIJKLM 67890

C. 12 comp. 1 m

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei

12345 ABCDEFGHIJ 67890

Corp 14 1 m

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiune

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVW 12

Corp 20 1 m

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii;

ABCDEFGHIJKLMNOP 34

Corp 24 1 ing.

Poezia este arta cuvântului; artă este e

ABCDEFGHIJKLM 65

Corp 28 1 ing.

Poezia este arta

ABCDEFGHIJ 78

Corp 36 1 ing.

Poezia este ar

ABCDEFG 90

Corp 48 1 ing

Poezia est

ABCDE 12

BODONI DREPTE

Corp 36 — 2 ing., 1 ingV.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiu
12 ABCDEFGHIJK 34

Corp 48 — 2 ing., 1 ingV

Poezia este arta cuvântului; artă este
56 ABCDEFGH 78

Corp 60

Poezia este arta cuvântului; artă
90 ABCDEF 12

BODONI CURSIVE

Corp 36 2 ing., 1 ingV.

Poezia este arta cuvân-
tului; artă este expresiu
12 ABCDEFGHIJK 34

Corp 48 2 ing., 1 ingV.

Poezia este arta cu-
vântului; artă este
56 ABCDEFGH 78

Corp 60

Poezia este arta
cuvântului; artă
90 ABCDEF 12

CALIGRAFICE ALBE

Corp 12 — 1 m

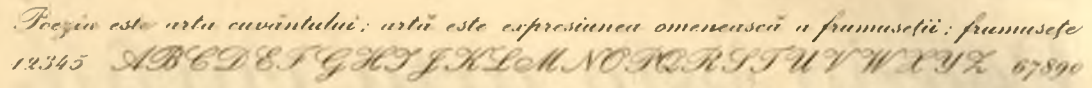

Corp 16 — 1 m

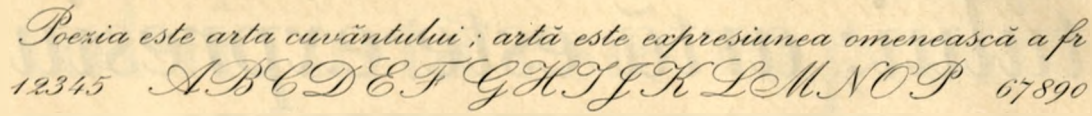

Corp 24 — 1 ing.

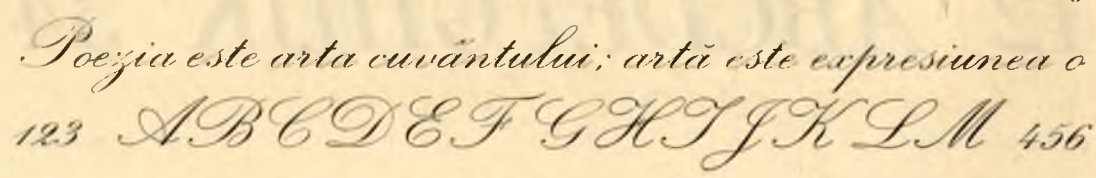

Corp 28/30 — 1 ing.

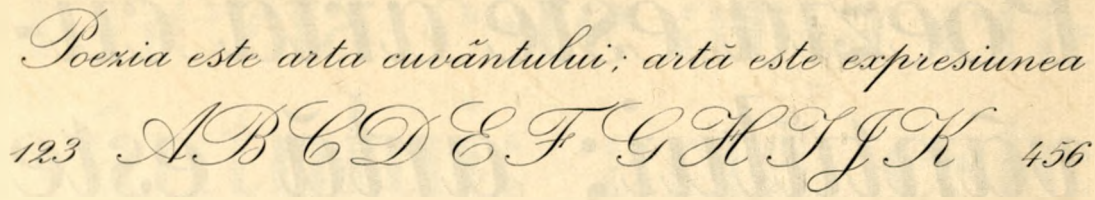

Corp 30 — 1 ing.

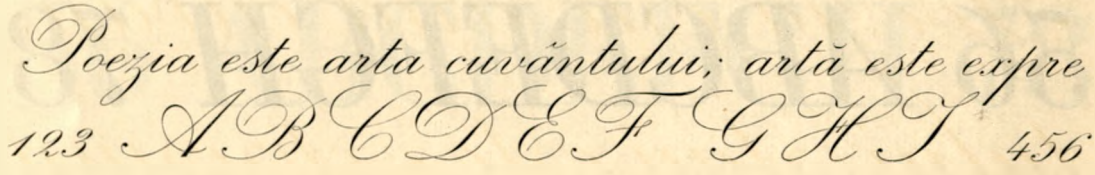

Corp 36 — 2 ing.

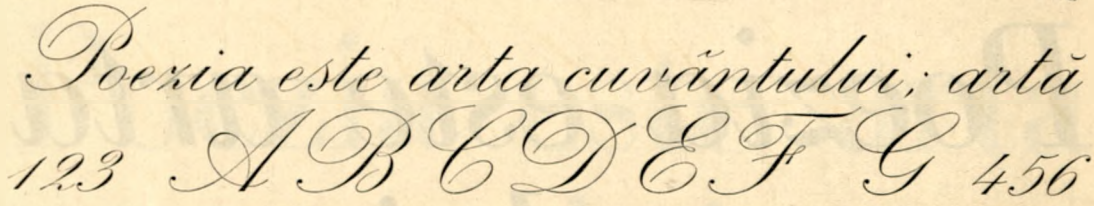

Corp 48 — 2 ing.

CALIGRAFICE SEMINEGRE

Corp 30 — 1 îng.

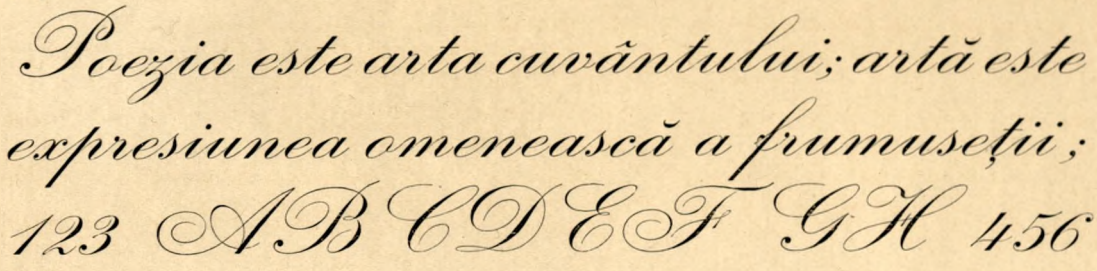

Corp 36 — 1 îng.

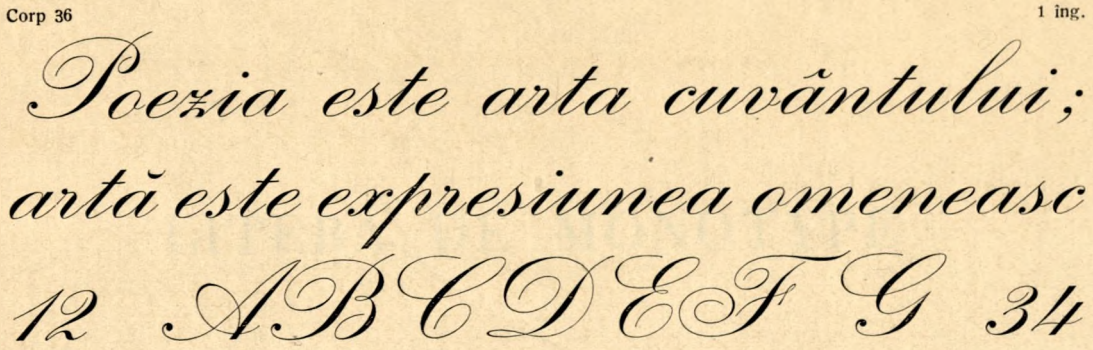

Corp 48 — 1 îng.

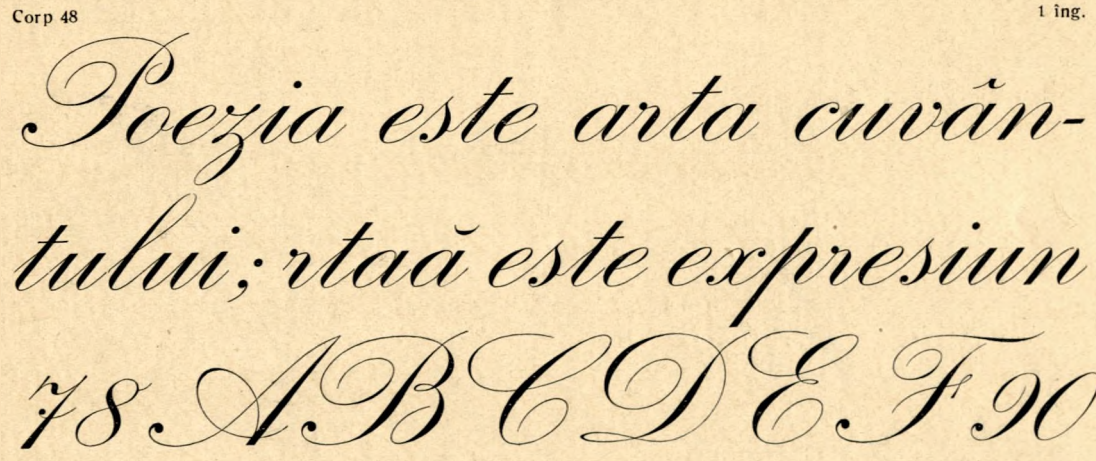

Corp 60 — 1 îng.

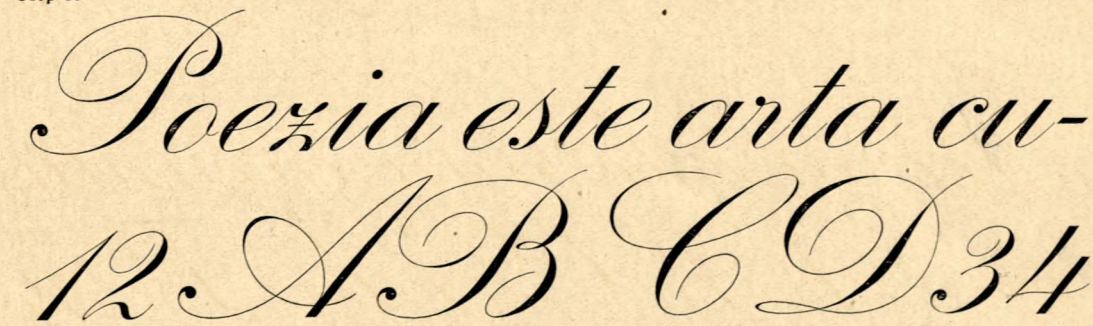

LITERA DE MONOTYPE

GROTEŞTI GILL ALBE DREPTE

C. 6 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită.Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omeneşti (sunt soţ, tată, cetăţean). Dar simultan cu această acţiune a mea din afară în faţa firii, în faţa neamului, înaintea Societăţii, mai este o acţiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conştiinţă. Contemplu şi mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mişcă în sufletul meu. Nesfârşita mişcare a imensităţii lui îmi vrăjeşte ochii, şi ritmul sgomotului lui îmi leagănă simţirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăştiindu-mi părul, şi mirosul de mare ce aduce mă face să-l aspir cu desfătare. Simt o plăcere liniştită, ca un extaz; nu mă gândesc la nimic. Deodată Dumnezeu mi se mişcă în suflet şi încep să gândesc la minunea că totul ce văd şi simt a fost creat; sentimentul unui creator îmi umple toată fiinţa, inima-mi bate cu mai multă putere, înalţ ochii către cer, şi rugăciunea se înfiripează în sufletul meu. Este clipa religiei mele. Indată încep să mă gândesc la de ce şi pentru ce, totul a fost creat şi la ceea ce eu reprezint înaintea creatului. Ochii mi se apleacă şi se închid, sprâncenele mi se încruntă şi gândirea mea luptă să dea la iveală formula ideală a lui Dumnezeu, a firii, a omului: este clipa mea filosofică. Dar chiar această sforţare mă duce să cercetez cum totul a fost creat, şi legea care cârmueşte mişcarea mării, şi legea luminii soarelui şi a corpurilor cereşti, a universului, legea simţurilor mele care percep toate lucrurile acestea; şi aceea chiar a muncii gândirii mele în faţa lor: este o mare curiozitate despre Dumnezeu şi despre lume, despre trupul şi sufletul meu, cea care mă chinue: este ştiinţa pură care caută în mine definiţiuni, clasificări, descompunere în termeni, analiză. O barcă de pescari a ieşit în largul mării. Poezia este arta cuvântului: artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea pu

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâiu de toate ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omeneşti (sunt soţ, tată, cetăţean). Dar simultan cu această acţiune a mea din afară în faţa firii, în faţa neamului, înaintea Societăţii, mai este o acţiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conştiinţă. Contemplu şi mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mişcă în sufletul meu. Nesfârşita mişcare a imensităţii lui îmi vrăjeşte ochii, şi ritmul sgomotului lui îmi leagănă simţirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăştiindu-mi părul, şi mirosul de mare ce aduce mă face să-l aspir cu desfătare. Simt o plăcere liniştită, ca un extaz; nu mă gândesc la nimic. Deodată Dumnezeu mi se mişcă în suflet şi încep să gândesc la minunea că totul ce văd şi simt a fost creat; sentimentul unui creator îmi umple toată fiinţa, inima-mi bate cu mai multă putere, înalţ ochii către cer, şi rugăciunea se înfiripează în sufletul meu. Este clipa religiei mele. Indată încep să mă gândesc la de ce şi pentru ce, totul a fost creat şi la ceea ce eu reprezint înaintea creatului. Ochii mi se apleacă şi se închid, sprâncenele mi se încruntă şi gândirea mea luptă să dea la iveală formula ideală a lui Dumnezeu, a firii, a omului: este clipa mea filosofică. Dar chiar această sforţare mă duce să cercetez cum totul a fost creat, şi legea care cârmueşte mişcarea mării, şi legea luminii soarelui şi a corpurilor cereşti, a universului, legea simţurilor mele care percep toate lucrurile acestea; şi aceea chiar a muncii gândirii mele în faţa lor: este o mare curiozitate despre Dumnezeu şi despre lume, despre trupul şi sufletul meu, cea care mă chinue : este ştiinţa pură care caută în mine definiţiuni, clasificări, descompunere în termeni, analiză. O barcă de pescari a ieşit în largul mării,

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

GROTEŞTI GILL ALBE DREPTE

C. 8 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul cesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omeneşti (sunt soţ, tată, cetăţean). Dar simultan cu această acţiune a mea din afară în faţa firii, în faţa neamului, înaintea Societăţii, mai este o acţiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conştiinţă. Contemplu şi mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mişcă în sufletul meu. Nesfârşita mişcare a imensităţii lui îmi vrăjeşte ochii, şi ritmul sgomotului lui îmi leagănă simţirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăştiindu-mi părul, şi mirosul de mare ce aduce mă face să-l aspir cu desfătare. Simt o plăcere liniştită, ca un extaz; nu mă gândesc la nimic. Deodată Dumnezeu mi se mişcă în suflet şi încep să gândesc la minunea că totul ce văd şi simt a fost creat; sentimentul unui creator îmi umple toată fiinţa, inima-mi bate cu mai multă putere, înalţ ochii către cer şi rugăciunea se înfiripează în sufletul meu. Este clipa religiei mele. Indată încep să mă gândesc la de ce şi pentru ce, totul a fost creat şi la ceea ce eu reprezint înaintea creatului. Ochii mi se apleacă şi se

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omeneşti (sunt soţ, tată, cetăţean). Dar simultan cu această acţiune a mea din afară în faţa firii, în faţa neamului, înaintea Societăţii, mai este o acţiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conştiinţă. Contemplu şi mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mişcă în sufletul meu. Nesfârşita mişcare a imensităţii lui îmi vrăjeşte ochii, şi ritmul sgomotului

12345 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 67890

GROTEȘTI GILL ALBE DREPTE

C. 10 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatic) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, și am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omenești (sunt

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre

1 2 3 4 5 A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z 6 7 8 9 0

GROTEŞTI GILL ALBE DREPTE

C. 12 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

PASTONCHI DREPTE

C. 8 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Viaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig alacestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omeneşti (sunt soţ, tată, cetăţean). Dar simultan cu această acţiune a mea din afară în faţa firii, în faţa neamului, înaintea Societăţii, mai este o acţiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conştiinţă. Contemplu şi mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mişcă în sufletul meu. Nesfârşita mişcare a imensităţii lui îmi vrăjeşte ochii, şi ritmul sgomotului lui îmi leagănă simţirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăştiindu-mi părul, şi mirosul de mare ce aduce mă face să-l aspir cu desfătare. Simt o plăcere liniştită, ca un extaz; nu mă gândesc la nimic. Deodată Dumnezeu mi se mişcă în suflet şi încep să gândesc la minunea că totul ce văd şi simt a fost creat; sentimentul unui creator îmi umple toată fiinţa, inima-mi bate cu mai multă putere, înalţ ochii către cer, şi rugăciunea se înfiripează în sufletul meu. Este clipa religiei mele. Indată încep să mă gândesc la de ce şi pentru ce, totul a fost creat şi la ceeace eu reprezint înaintea creatului. Ochii mi se apleacă şi se închid, sprâncenele mi se încruntă şi gândirea mea luptă să dea la iveală formula ideală a lui Dumnezeu, a firii, a omului: este clipa mea filosofică. Dar chiar această sforţare mă duce să cercetez cum totul a fost creat, şi legea care cârmueşte mişcarea mării, şi legea luminii soarelui şi a corpurilor cereşti, a universului, legea simţurilor mele care percep toate lucrurile acestea; şi aceea chiar

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Viaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig alacestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omeneşti (sunt soţ, tată, cetăţean). Dar simultan cu această acţiune a mea din afară în faţa firii, în faţa neamului, înaintea Societăţii, mai este o acţiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conştiinţă. Contemplu şi mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mişcă în sufletul meu. Nesfârşita mişcare a imensităţii lui îmi vrăjeşte ochii, şi ritmul sgomotului lui îmi leagănă simţirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăştiindu-mi părul, şi mirosul de mare ce aduce mă face să-l aspir cu desfătare. Simt o plăcere liniştită, ca un extaz; nu mă gândesc la nimic. Deodată Dumnezeu mi se mişcă în suflet şi încep să gândesc la minunea că totul ce văd şi simt a fost creat; senti

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

PASTONCHI DREPTE

C. 10 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatic) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, și am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omenești (sunt soț, tată, cetățean). Dar simultan cu această acțiune a mea din afară în fața firii, în fața neamului, înaintea Societății, mai este o acțiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatic) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

PASTONCHI DREPTE

C. 12 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop;

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

PASTONCHI CURSIVE

C. 8 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sen sibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatic) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, și am fii pe care-i cresc ca să perpetuez personalitatea mea în treptele omenești (sunt soț, tată, cetățean). Dar simultan cu această acțiune a mea din afară în fața firii, în fața neamului, înaintea Societății, mai este o acțiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conștiință. Con templu și mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mișcă în sufletul meu. Nesfârșita mișcare a imensității lui îmi vrăjește ochii, și ritmul sgomotului lui îmi leagănă simțirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăștiindu-mi părul, și mirosul de mare ce aduce mă face să-l aspir cu desfătare. Simt o plăcere liniștită, ca un extaz; nu mă gândesc la nimic. Deodată Dumnezeu mi se mișcă în suflet și încep să gândesc la minunea că totul ce văd și simt a fost creat; sentimentul unui creator îmi umple toată ființa, inima-mi bate cu mai multă putere, înalț ochii către cer, și rugăciunea se înfiripează în sufletul meu. Este clipa religiei mele. Îndată încep să mă gândesc la de ce și pentru ce, totul a fost creat și la ceea ce eu reprezint înaintea creatului. Ochii mi se apleacă și se închid, sprâncenele mi se încruntă și gândirea mea luptă să dea la iveală formula ideală a lui Dumnezeu, a firii, a omului: este clipa mea filosofică. Dar chiar această sforțare mă duce să cercetez cum totul a fost creat, și legea care cârmuește mișcarea mării, și legea luminii soarelui și a corpurilor cerești, a universului, legea simțurilor mele care percep toate lucrurile acestea; și aceea chiar a muncii gândirii mele în fața lor: este o mare curiozitate despre Dumnezeu și despre lume, despre trupul și sufletul meu, cea care mă chinue; este știința pură care caută în mine definițiuni, clasificări, des-

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sen sibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatic) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, și am fii pe care-i cresc ca să perpetuez personalitatea mea în treptele omenești (sunt soț, tată, cetățean). Dar simultan cu această acțiune a mea din afară în fața firii, în fața neamului, înaintea Societății, mai este o acțiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conștiință. Con templu și mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mișcă în sufletul meu. Nesfârșita mișcare a imensității lui îmi vrăjește ochii, și ritmul sgomotului lui îmi leagănă simțirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăștiindu-mi părul, și mirosul de mare ce aduce mă face să-l aspir cu desfătare. Simt o plăcere liniștită, ca un extaz; nu mă gândesc la nimic. Deodată Dumnezeu mi se mișcă în suflet și încep să gândesc la minunea că totul ce văd și simt a fost creat; sentimentul unui creator îmi umple toată ființa, inima-mi bate cu mai multă putere, înalț ochii către cer, și rugăciunea se înfiripează în sufletul meu. Este clipa religiei

1 2 3 4 5 *ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ* *6 7 8 9 0*

PASTONCHI CURSIVE

C 10 Comp

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatic) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni și am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omenești (sunt soț, tată, cetățean). Dar simultan cu această acțiune a mea din afară în fața firii, în fața neamului, înaintea Societății, mai este o acțiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conștiință. Contemplu și mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mișcă în sufletul meu. Nesfârșita mișcare a imen-

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatic) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni

1 2 3 4 5 *ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ* *6 7 8 9 0*

PASTONCHI CURSIVE

C. 12 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct,

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

GOUDY OLD-STYLE DREPTE, CURSIVE ŞI ALDINE

C. 6 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţe prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea impietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul

Rărit 2 p

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea impietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omu Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şiDumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea umii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întru

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

C. 6 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţea este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea impietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pe pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţea este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea impietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pe pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela apa

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

C. 6 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea impietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles şi revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel; iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea impietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles şi revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru implinirea ei am venit să

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

GOUDY OLD-STYLE DREPTE

C. 6 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omeneşti (sunt soţ, tată, cetăţean). Dar simultan cu această acţiune a mea din afară în faţa firii, în faţa neamului, înaintea Societăţii, mai este o acţiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conştiinţă. Contemplu şi mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mişcă în sufletul meu. Nesfârşita mişcare a imensităţii lui îmi vrăjeşte ochii, şi ritmul sgomotului lui îmi leagănă simţirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăştiindu-mi părul, şi mirosul de mare ce aduce mă face să-l aspir cu desfătare. Simt o plăcere liniştită, ca un extaz; nu mă gândesc la nimic. Deodată Dumnezeu mi se mişcă în suflet şi încep să gândesc la minunea că totul ce văd şi simt a fost creat; sentimentul unui creator îmi umple toată fiinţa, inima-mi bate cu mai multă putere, înalţ ochii către cer, şi rugăciunea se înfiripează în sufletul meu. Este clipa religiei mele. Indată încep să mă gândesc la de ce şi pentru ce, totul a fost creat şi la ceea ce eu reprezint înaintea creatului. Ochii mi se apleacă şi se închid, sprâncenele mi se încruntă şi gândirea

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omeneşti (sunt soţ, tată, cetăţean). Dar simultan cu această acţiune a mea din afară în faţa firii, în faţa neamului, înaintea Societăţii, mai este o acţiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conştiinţă. Contemplu şi mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mişcă în sufletul meu. Nesfârşita mişcare a imensităţii lui îmi vrăjeşte ochii, şi ritmul sgomotului lui îmi leagănă simţirea, zefirul îmi mângâie fruntea

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

GOUDY OLD-STYLE DREPTE

C. 10 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâiu de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte, ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omeneşti (sunt soţ, tată, cetă

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte, ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

GOUDY OLD-STYLE DREPTE

C. 12 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrita a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

GOUDY OLD-STYLE CURSIVE

C. 8 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatic) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, și am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omenești (sunt soț, tată, cetățean). Dar simultan cu această acțiune a mea din afară în fața firii, în fața neamului, înaintea Societății, mai este o acțiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conștiință. Contemplu și mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mișcă în sufletul meu. Nesfârșita mișcare a imensității lui îmi vrăjește ochii, și ritmul sgomotului lui îmi leagănă simțirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăștiindu-mi părul, și mirosul de mare ce aduce mă face să-l aspir cu desfătare. Simt o plăcere liniștită, ca un extaz; nu mă gândesc la nimic. Deodată Dumnezeu mi se mișcă în suflet și încep să gândesc la minunea că totul ce văd și simt a fost creat; sentimentul unui creator îmi umple toată ființa, inima-mi bate cu mai multă putere, înalț ochii către cer, și rugăciunea se înfiripează în sufletul meu. Este clipa religiei mele. Îndată încep să mă gândesc la de ce și pentru ce, totul a fost creat și la ceea ce eu reprezint înaintea creatului. Ochii mi se apleacă și se închid, sprâncenele mi se încruntă și gândirea mea luptă să dea la iveală formula ideală a lui Dumnezeu, a firii,

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatic) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, și am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omenești (sunt soț, tată, cetățean). Dar simultan cu această acțiune a mea din afară în fața firii, în fața neamului, înaintea Societății, mai este o acțiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conștiință. Contemplu și mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mișcă în sufletul meu. Nesfârșita mișcare a imensității lui îmi vrăjește ochii, și ritmul sgomotului lui îmi leagănă simțirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăștiindu-mi părul, și mirosul de mare ce

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

GOUDY OLD-STYLE CURSIVE

C. 10 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Viaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea impietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omeneşti (sunt soţ, tată, cetăţean). Dar simultan cu această

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Viaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea impietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

GOUDY OLD-STYLE CURSIVE

C. 12 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUWVXYZ 6 7 8 9 0

GOUDY OLD-STYLE ALDINE

C. 8 Comp.

Poezia este arta cuvântului: artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele din el. Simt, mai întâiu de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omeneşti (sunt soţ, tată, cetăţean). Dar simultan cu această acţiune a mea din afară în faţa firii, în faţa neamului, înaintea Societăţii, mai este o acţiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conştiinţă. Contemplu şi mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mişcă în sufletul meu. Nesfârşita mişcare a imensităţii lui îmi vrăjeşte ochii, şi ritmul sgomotului lui îmi leagănă simţirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăştiindu-mi părul, şi mirosul de mare ce aduce mă face să-l aspir cu desfătare. Simt o plăcere liniştită, ca un extaz; nu mă gândesc la nimic. Deodată Dumnezeu mi se mişcă în suflet şi încep să gândesc la minunea că totul ce văd şi simt a fost

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului: artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaş timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omeneşti (sunt soţ, tată, cetăţean). Dar simultan cu această acţiune a mea din afară în faţa firii, în faţa neamului, înaintea Societăţii, mai este o acţiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conştiinţă. Contemplu şi mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mişcă în sufletul meu. Nesfârşita mişcare a imensităţii lui îmi vrăjeşte ochii, şi ritmul sgomotului lui îmi leagănă simţirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăştiindu-mi părul, şi mirosul de mare ce aduce mă face să-l aspir cu desfătare. Simt o plăcere liniştită, ca un extaz; nu mă gândesc la nimic.

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

GOUDY OLD-STYLE ALDINE

C 10 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu, mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte, ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu, mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte, ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, senti

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

GOUDY OLD-STYLE ALDINE

C. 12 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească,

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

TIMES-ROMAN DREPTE, CURSIVE ŞI ALDINE

C. 6 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea mpietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l în

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

C. 6 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înteles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaş timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi resimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieata este sforţare, adică alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaş timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

C. 6 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este arta ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru implinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe vare-l intruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâiu de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este arta ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru implinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

TIMES-ROMAN DREPTE

C. 8 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omeneşti (sunt soţ, tată, cetăţean). Dar simultan cu această acţiune a mea din afară în faţa firii, neamului, înaintea Societăţii, mai este o acţiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conştiinţă. Contemplu şi mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mişcă în sufletul meu. Nesfârşita mişcare a imensităţii lui îmi vrăjeşte ochii, şi ritmul sgomotului lui îmi leagănă simţirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăştiindu-mi părul, şi mirosul de mare ce aduce mă face să-l aspir cu desfătare. Simt o plăcere liniştită, ca un extaz; nu mă gândesc la nimic. Deodată Dumnezeu mi se mişcă în suflet şi încep să gândesc la minunea că totul ce văd şi simt a fost creat; sentimentul unui creator îmi umple toată fiinţa, inima-mi bate cu mai multă putere, înalţ ochii către cer, şi rugăciunea se înfiripează în sufletul meu. Este clipa religiei mele. Indată încep să mă gândesc la de ce şi pentru ce, totul a fost creat şi la ceea ce eu reprezint înaintea creatului. Ochii mi se apleacă şi se închid, sprâncenele mi se încruntă

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omeneşti (sunt soţ, tată, cetăţean). Dar simultan cu această acţiune a mea din afară în faţa firii, neamului, înaintea Societăţii, mai este o acţiune interioară, o răsfrângere dumnezeească a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conştiinţă. Contemplu şi mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mişcă în sufletul meu. Nesfârşita mişcare a imensităţii lui îmi vrăjeşte ochii, şi ritmul sgomotului lui îmi leagănă simţirea,

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

TIMES-ROMAN DREPTE

C. 10 Comp.

Poezia este arta cuvântului: artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețea este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Vicața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatic) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, și am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omenești (sunt soț, tată, cetățean). Dar simultan cu această acțiune a mea din afară în fața firii, în fața nea-

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului: artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețea este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Vieața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

TIMES-ROMAN DREPTE

C. 12. Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea, punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea, punând stăpânire pe tot

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

TIMES-ROMAN CURSIV

C. 8 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatic) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, și am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omenești (sunt soț, tată, cetățean). Dar simultan cu această acțiune a mea din afară în fața firii, în fața neamului, înaintea Societății, mai este o acțiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conștiință. Contemplu și mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mișcă în sufletul meu. Nesfârșita mișcare a imensității lui îmi vrăjește ochii, și ritmul sgomotului lui îmi leagănă simțirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăștiindu-mi părul, și mirosul de mare ce aduce mă face să-l aspir cu desfătare. Simt o plăcere liniștită, ca un extaz; nu mă gândesc la nimic. Deodată Dumnezeu mi se mișcă în suflet și încep să gândesc la minunea că totul ce văd și simt a fost creat; sentimentul unui creator îmi umple toată ființa, inima-mi bate cu mai multă putere, înalț ochii către cer, și rugăciunea se înfiripează în sufletul meu. Este clipa religiei mele. Indată încep să mă gândesc la de ce și pentru ce, totul a fost creat și la ceea ce eu reprezint înaintea creatului. Ochii mi se apleacă și se închid, sprâncenele mi se încruntă și gândirea mea luptă să dea la iveală formula

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu. totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatic) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, și am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omenești (sunt soț, tată, cetățean). Dar simultan cu această acțiune a mea din afară în fața firii, în fața neamului, înaintea Societății. mai este o acțiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conștiință. Contemplu și mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mișcă în sufletul meu. Nesfârșita mișcare a imensității lui îmi vrăjește ochii, și ritmul sgomotului lui îmi leagănă simțirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăștiindu-mi

1 2 3 4 5 *ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ* *6 7 8 9 0*

TIMES-ROMAN CURSIVE

C. 10 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatic) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, și am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omenești (sunt soț, tată, cetățean). Dar simultan cu această acțiune a mea din afară în fața firii, în fața neamului,

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemâ-

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

TIMES-ROMAN CURSIVE

C. 12 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea luminii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea luminii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

TIMES-ROMAN ALDINE

C. 8 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omeneşti (sunt soţ, tată, cetăţean). Dar simultan cu această acţiune a mea din afară în faţa firii, în faţa neamului, înaintea Societăţii, mai este o acţiune interioară, o răsfrângere dumnezeească a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conştiinţă. Contemplu şi mă privesc; simt pe Dumnezeu care se mişcă în sufletul meu. Nesfârşita mişcare a imensităţii lui îmi vrăjeşte ochii, şi ritmul sgomotului lui îmi leagănă simţirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăştiindu-mi părul, şi mirosul de mare ce aduce mă face să-l aspir cu desfătare. Simt o plăcere liniştită, ca un extaz; nu mă gândesc la nimic. Deodată Dumnezeu mi se mişcă în suflet şi încep să gândesc la minunea că totul ce văd şi simt a fost creat; sentimentul unui creator îmi umple toată fiinţa, inima-mi bate cu mai multă putere, înalţ ochii către cer, şi rugăciunea se înfiripează în sufletul meu. Este clipa religiei mele. Indată încep să mă gândesc la de ce şi pentru ce, totul a fost creat şi la ceea ce eu reprezint înaintea creatului. Ochii mi se apleacă şi se închid, sprâncenele mi se încruntă şi gândirea mea luptă să dea la iveală formula ideală a lui Dumnezeu, a

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omeneşti (sunt soţ, tată, cetăţean). Dar simultan cu această acţiune a mea din afară în faţa firii, în faţa neamului, înaintea Societăţii, mai este o acţiune interioară, o răsfrângere dumnezeească a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conştiinţă. Contemplu şi mă privesc; simt pe Dumnezeu care se mişcă în sufletul meu. Nesfârşita mişcare a imensităţii lui îmi vrăjeşte ochii, şi ritmul sgomotului lui îmi leagănă simţirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăştiindu-mi părul, şi mirosul

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

TIMES-ROMAN ALDINE

C. 10 Comp

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețea este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâiu de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatic) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, și am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omenești (sunt soț, tată, cetățean). Dar simultan cu această acțiune a mea din afară în fața firii, în fața neamului, înaintea Societății, mai este o acțiune interioară, o răsfrân-

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețea este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâiu de toate, că instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatic) și ajut și mă ajut de semenii mei în demni-

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

TIMES-ROMAN ALDINE

C. 12 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețea este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâiu de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar ace

Rărit 2 p.

Dar simultan cu această acțiune a mea din afară în fața neamului, înaintea Societății, mai este o acțiune interioară, o răsfrângere dumnezeească a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conștiință. Contemplu și mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mișcă în sufletul meu. Nesfârșita mișcare a imensității lui îmi vrăjește ochii, și ritmul sgomotului lui îmi leagănă simțirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăștiindu-mi părul, și mirosul de mare ce aduce mă face să-l aspir cu desfătare. Simt o plăcere liniștită, ca un extaz; nu mă gândesc la nimic. Deodată Dumnezeu mi se mișcă în suflet și încep să gândesc la minunea că totul ce văd și simt a fost creat; sentimentul unui creator îmi umple toată ființa, inima-mi bate cu mai multă putere, înalț ochii către cer, și rugăciunea se înfiripează în sufletul meu. Este clipa religiei mele. Indată încep să mă gândesc la de ce și pentru ce, totul a fost creat și la ceea ce eu reprezint înaintea creatului. Ochii mi se apleacă și se închid, sprâncenele mi se încruntă și gândirea mea luptă să dea la iveală formula ideală a lui Dumnezeu, a firii, a omului: este clipa mea filozofică. Dar chiar această sforțare mă duce să cercetez cum totul a fost creat, și legea care cârmuește mișcarea mării, și legea luminii soarelui și a corpurilor cerești, a universului, legea sim

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

GARAMOND DREPTE

C. 8 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatic) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, și am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omenești (sunt soț, tată, cetățean). Dar simultan cu această acțiune a mea din afară în fața firii, în fața neamului, înaintea Societății, mai este o acțiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conștiință. Contemplu și mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mișcă în sufletul meu. Nesfârșita mișcare a imensității lui îmi vrăjește ochii, și ritmul sgomotului lui îmi leagănă simțirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăștiindu-mi părul, și mirosul de mare ce aduce mă face să-l aspir cu desfătare. Simt o plăcere liniștită, ca un estaz; nu mă gândesc la nimic. Deodată Dumnezeu mi se mișcă în suflet și încep să gândesc la minunea că totul ce văd și simt a fost creat; sentimentul unui creator îmi umple toată ființa, inima-mi bate cu mai multă putere înalț ochii către cer, și rugăciunea se înfiripează în sufletul meu. Este clipa religiei mele. Indată încep să mă gândesc la de ce și pentru ce, totul a fost creat și la ceea ce eu reprezint înaintea creatului. Ochii mi se apleacă și se închid, sprâncenele mi se încruntă și gândirea mea luptă să dea la iveală formula ideală a lui Dumnezeu, a firii, a omului: este clipa mea filosofică. Dar chiar această sforțare mă duce să cercetez cum totul a fost creat, și legea

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatic) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, și am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omenești (sunt soț, tată, cetățean). Dar simultan cu această acțiune a mea din afară în fața firii, în fața neamului, înaintea Societății, mai este o acțiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conștiință. Contemplu și mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mișcă în sufletul meu. Nesfârșita mișcare a imensității lui îmi vrăjește ochii, și ritmul sgomotului lui îmi leagănă simțirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăștiindu-mi părul, și mirosul de mare ce aduce mă face să-l aspir cu desfătare. Simt o plăcere liniștită, ca un estaz;

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

GARAMOND DREPTE

C. 10 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omeneşti (sunt soţ, tată, cetăţean). Dar simultan cu

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

GARAMOND DREPTE

C. 12 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Viaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică ritm, ce se vădeşte mai mult sau mau puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească; a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte, ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene,

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Viaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică ritm, ce se vădeşte mai mult sau mau puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească; a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

GARAMOND CURSIVE

C. 8 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească; a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatic) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, și am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omenești (sunt soț, tată, cetățean). Dar simultan cu această acțiune a mea din afară în fața firii, în fața neamului, înaintea Societății, mai este o acțiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conștiință. Contemplu și mă privesc; simt pe Dumnezeu care se mișcă în sufletul meu. Nesfârșita mișcare a imensității lui îmi vrăjește ochii, și ritmul sgomotului lui îmi leagănă simțirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăștiindu-mi părul, și mirosul de mare ce aduce mă face să-l aspir cu desfătare. Simt o plăcere liniștită, ca un extaz; nu mă gândesc la nimic. Deodată Dumnezeu mi se mișcă în suflet și încep să gândesc la minunea că totul ce văd și simt a fost creat; sentimentul unui creator îmi umple toată ființa, inima-mi bate cu mai multă putere, înalț ochii către cer, și rugăciunea se înfiripează în sufletul meu. Este clipa religiei mele. Indată încep să mă gândesc la de ce și pentru ce, totul a fost creat și la ceea ce eu reprezint înaintea creatului. Ochii mi se apleacă și se închid, sprâncenele mi se încruntă și gândirea mea luptă să dea la iveală formula ideală a lui Dumnezeu, a firii, a omului; este clipa mea filozofică. Dar chiar această sforțare mă duce să cercetez cum totul a fost creat, și legea care cârmuește mișcarea mării, și legea luminii soarelui și a corpurilor cerești, a universului, legea simțurilor mele care percep toate lucrurile acestea; și aceea chiar a muncii gândirii mele în fața lor; este o mare curiozitate despre Dumnezeu și despre lume, despre trupul și sufletul meu,

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească; a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatic) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, și am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omenești (sunt soț, tată, cetățean). Dar simultan cu această acțiune a mea din afară în fața firii, în fața neamului, înaintea Societății, mai este o acțiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conștiință. Contemplu și mă privesc; simt pe Dumnezeu care se mișcă în sufletul meu. Nesfârșita mișcare a imensității lui îmi vrăjește ochii, și ritmul sgomotului lui îmi leagănă simțirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăștiindu-mi părul, și mirosul de mare ce aduce mă face să-l aspir cu desfătare. Simt o plăcere liniștită, ca un extaz; nu mă gândesc la nimic. Deodată Dumnezeu mi se mișcă în suflet și încep să gândesc la minunea că totul ce văd și simt a fost creat; sentimentul unui creator îmi umple toată ființa, inima-mi bate cu mai multă putere, înalț ochii către cer,

1 2 3 4 5 *ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ* *6 7 8 9 0*

GARAMOND CURSIVE

C. 10 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească; a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatic) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, și am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omenești (sunt soț, tată, cetățean). Dar simultan cu această acțiune a mea din afară în fața firii, în fața neamului, înaintea Societății, mai este o acțiune interioară, o răsfrângere

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească; a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatic) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru

1 2 3 4 5 *ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ* *6 7 8 9 0*

GARAMOND CURSIVE

C. 12 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul

1 2 3 4 5 *ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ* *6 7 8 9 0*

GARAMOND ALDINE

C. 8 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omeneşti (sunt soţ, tată, cetăţean). Dar simultan cu această acţiune a mea din afară în faţa neamului, înaintea Societăţii, mai este o acţiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conştiinţă. Contemplu şi mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mişcă în sufletul meu. Nesfârşita mişcare a imensităţii lui îmi vrăjeşte ochii, şi ritmul sgomotului lui îmi leagănă simţirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăştiindu-mi părul, şi mirosul de mare ce aduce mă face să-l aspir cu desfătare. Simt o plăcere liniştită, ca un extaz; nu mă gândesc la nimic. Deodată Dumnezeu mi se mişcă în suflet şi încep să gândesc la minunea că totul ce văd şi simt

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor: sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Si aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omeneşti (sunt soţ, tată, cetăţean). Dar simultan cu această acţiune a mea din afară în faţa neamului, înaintea Societăţii, mai este o acţiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conştiinţă. Contemplu şi mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mişcă în sufletul meu. Nesfârşita mişcare a imensităţii lui îmi vrăjeşte ochii, şi ritmul sgomotului lui îmi leagănă simţirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăştiindu-mi părul, şi mirosul de mare ce aduce mă face să-l aspir cu desfătare. Simt o plăcere liniştită, ca un extaz; nu mă gândesc la

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

GARAMOND ALDINE

C. 10 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatic) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești.

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

GARAMOND ALDINE

C. 12 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

OLD-STYLE DREPTE ŞI CURSIVE

C. 6 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Viaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetuez personalitatea mea în treptele omeneşti (sunt soţ, tată, cetăţean). Dar simultan cu această acţiune a mea din afară în faţa firii,

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Viaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

C. 6 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Viaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetuez personalitatea mea în treptele omeneşti (sunt soţ, tată, cetăţean). Dar simultan cu această acţiune a mea din afară în faţa firii, în faţa neamului, înaintea Societăţii, mai este o acţiune interioară,

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Viaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe

1 2 3 4 5 *ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ* *6 7 8 9 0*

OLD-STYLE DREPTE*)

C. 8 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețea este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pe pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatic) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, și am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omenești (sunt soț, tată, cetățean). Dar simultan cu această acțiune a mea din afară în fața firii, în fața neamului, înaintea Societății, mai este o acțiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conștiință. Contemplu și mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mișcă în sufletul meu. Nesfârșita mișcare a imensității lui îmi vrăjește ochii, și ritmul sgomotului lui îmi leagănă simțirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăștiindu-mi părul, și mirosul de mare ce aduce mă face să-l aspir cu desfătare. Simt o plăcere liniștită, ca un extaz; nu mă gândesc la nimic. Deodată Dumnezeu mi se mișcă, în suflet și încep să gândesc la minunea că totul ce văd și simt a fost creat; sentimentul unui creator îmi umple toată ființa, inima-mi bate cu mai multă putere, înalț ochii către

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețea este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pe pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatic) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, și am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omenești (sunt soț, tată, cetățean). Dar simultan cu această acțiune a mea din afară în fața firii, în fața neamului, înaintea Societății, mai este o acțiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi,

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSȘTȚUVWXYZ 6 7 8 9 0

*) Aldine a se vedea la pag. 88 a Probarului.

OLD-STYLE DREPTE

C. 10 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni,

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

OLD-STYLE DREPTE

C. 12 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețea este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pămân

Rărit 2 p.

Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatic) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, și am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omenești (sunt soț, tată, cetățean). Dar simultan cu această acțiune a mea din afară în fața firii, în fața neamului, înaintea Societății, mai este o acțiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conștiință. Contemplu și mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mișcă în sufletul meu. Nesfârșita mișcare a imensității lui îmi vrăjește ochii, și ritmul sgomotului lui îmi leagănă simțirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăștiindu-mi părul, și mirosul de mare ce aduce mă face să-l aspir cu desfătare. Simt o plăcere liniștită, ca un extaz; nu mă gândesc la nimic. Deodată Dumnezeu mi se mișcă în suflet și încep să gândesc la minunea că totul ce văd și simt a fost creat; sentimentul unui creator îmi umple toată ființa, inima-mi bate cu mai multă putere, înalț ochii către cer, și rugăciunea se înfiripează în sufletul meu. Este clipa religiei mele.

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

OLD-STYLE CURSIVE

C. 8 Comp.

Poezia este arta cuvântului ; artă este expresiunea omenească a frumuseţii ; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă ; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Viaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor ; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească : a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop ; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în acest trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber ; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omeneşti (sunt soţ, tată, cetăţean). Dar simultan cu această acţiune a mea din afară în faţa firii, în faţa neamului, înaintea Societăţii, mai este o acţiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conştiinţă. Contemplu şi mă privesc : simt pe Dumnezeu care se mişcă în sfuletul meu. Nesfârşita mişcare a imensităţii lui îmi vrăjeşte ochii, şi ritmul sgomotului lui îmi leagănă simţirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăştiindu-mi părul, şi mirosul de mare ce aduce mă face să-l aspir cu desfătare. Simt o plăcere liniştită, ca un extaz ; nu mă gândesc la nimic. Deodată Dumnezeu mi se mişcă în suflet şi încep să gândesc la minunea că totul ce văd şi simt a fost creat ; sentimentul unui creator îmi umple toată fiinţa, inima-mi bate cu mai multă putere, înalţ ochii către cer, şi rugăciunea se înfiripează în su-

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului ; artă este expresiunea omenească a frumuseţii ; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă ; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Viaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor ; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească : a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop ; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în acest trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber ; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omeneşti (sunt soţ, tată, cetăţean). Dar simultan cu această acţiune a mea din afară în faţa firii, în faţa neamului, înaintea Societăţii, mai este o acţiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conştiinţă. Contemplu

1 2 3 4 5 *ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ* *6 7 8 9 0*

OLD-STYLE CURSIVE

C. 10 Comp.

Poezia este arta cuvântului ; artă este expresiunea omenească a frumuseţii ; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă ; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor ; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească : a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop ; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber ; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt soicabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele ome-

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului ; artă este expresiunea omenească a frumuseţii ; frumuseţe este revelaţiunea esenţei prin formă ; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor ; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească : a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop ; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber ; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare

1 2 3 4 5 *ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ* 6 7 8 9 0

OLD-STYLE CURSIVE

C. 12 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte, ce recunosc

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

RUND-FACE DREPTE

C. 8 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţea este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Suntom pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omeneşti (sunt soţ, tată, cetăţean) Dar simultan cu această acţiune a mea din afară în faţa firii, în faţa neamului, înaintea Societăţii, mai este o acţiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conştiinţă. Contemplu şi mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mişcă în sufletul meu. Nesfârşita mişcare a imensităţii lui îmi vrăjeşte ochii, şi ritmul sgomotului lui îmi leagănă simţirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăştiindu-mi părul, şi mirosul de mare ce aduce mă face să-l aspir cu desfătare. Simt o plăcere liniştită, ca un extaz; nu mă gândesc la nimic. Deodată Dumnezeu mi se mişcă în suflet şi încep să gândesc la minunea că totul ce văd şi simt a fost creat; sentimentul unui creator îmi umple toată fiinţa, inima-mi bate cu mai multă putere, înalţ ochii către cer, şi rugăciunea se înfiripează în sufletul meu. Este clipa religiei mele. Iată încep să mă gândesc la de ce şi pentru ce, totul a fost creat şi la ceea ce eu reprezint înaintea creatului. Ochii mi se apleacă şi se

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţea este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Suntom pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omeneşti (sunt soţ, tată, cetăţean). Dar simultan cu această acţiune a mea din afară în faţa firii, în faţa neamului, înaintea Societăţii, mai este o acţiune interioară, o răsfrângere dumnezeească a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conştiinţă. Contemplu şi mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mişcă în sufletul meu. Nesfârşita mişcare a imensităţii lui îmi vrăjeşte ochii, şi ritmul sgo

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWIYZ 6 7 8 9 0

RUND-FACE DREPTE

C. 10 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţea este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, petecea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui, până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea pământească, că cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipseşte (sunt îndemânatic) şi ajut şi mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, şi am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omeneşti (sunt soţ, tată, cetăţean). Dar

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseţii; frumuseţea este revelaţiunea esenţei prin formă; formă este dâra ritmului vieţii în materie. Vieaţa este sforţare, adică, alternaţiune de muncă şi odihnă, adică, ritm, ce se vădeşte mai mult sau mai puţin în materia lucrurilor şi constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munţilor, crengile trunchiurilor, frunzele şi florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul şi vorba. Sunt formele, sunt ritmul, petecea sforţării vieţii prin revelaţia sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câştig al acestei sforţări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înţeles al revelaţiunii lui Dumnezeu prin pământ. Şi aceasta este marea vrednicie şi marea tragedie omenească: a se simţi pământ şi Dumnezeu în acelaşi timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oţelit prin sforţarea vieţii. Astfel, iubirea şi durerea sunt legea lumii şi pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimţire a gliei lui până la sensibilitatea conştientă a fiinţei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potriveşte cu acest scop; şi presimţind îndată distrugerea ei în moartea pământească, că cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu şi cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc şi în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnităţii mele omeneşti. Egoismul meu este înţelegător şi liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare şi printre semenii mei. Puiu

1 2 3 4 5 ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ 6 7 8 9 0

RUND-FACE CURSIVE

C. 8 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatec)) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, și am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omenești (sunt soț, tată, cetățean). Dar simultan cu această acțiune a mea din afară în fața firii, în fața neamului, înaintea Societății, mai este o acțiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conștiință. Contemplu și mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mișcă în sufletul meu. Nesfârșita mișcare a imensității lui îmi vrăjește ochii, și ritmul sgomotului lui îmi leagănă simțirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăștiindu-mi părul, și mirosul de mare ce aduce mă face să-l aspir cu desfătare. Simt o plăcere liniștită, ca un extaz; nu mă gândesc la nimic. Deodată Dumnezeu mi se mișcă în suflet și încep să gândesc la minunea că totul ce văd și simt a fost creat; sentimentul unui creator îmi umple toată ființa, inima-mi bate cu mai multă putere, înalt ochii către cer, și rugăciunea se înfiripează în sufletul meu. Este clipa religiei mele. Indată încep să mă gândesc la de ce și pentru ce, totul a fost creat și la ceea ce eu reprezint înaintea creatului. Ochii mi se apleacă și se închid, sprâncenele mi se încruntă și gândirea mea luptă să dea la iveală formula ideală a lui Dumnezeu.

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatec)) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, și am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omenești (sunt soț, tată, cetățean). Dar simultan cu această acțiune a mea din afară în fața firii, în fața neamului, înaintea Societății, mai este o acțiune interioară, o răsfrângere dumnezeiască a tuturor lucrurilor în mine însumi, o conștiință. Contemplu și mă privesc: simt pe Dumnezeu care se mișcă în sufletul meu. Nesfârșita mișcare a imensității lui îmi vrăjește ochii, și ritmul sgomotului lui îmi leagănă simțirea, zefirul îmi mângâie fruntea împrăștiindu-mi părul,

1 2 3 4 5 *A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z* *6 7 8 9 0*

RUND-FACE CURSIVE

C. 10 Comp.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt îndemânatic) și ajut și mă ajut de semenii mei în demnitate pentru scopul comun (sunt sociabil). Am o nevastă a mea pe care o iubesc, nu numai ca bărbat, ci ca om zămislitor de oameni, și am fii pe care-i cresc ca să perpetueze personalitatea mea în treptele omenești (sunt soț, tată, cetățean). Dar simultan cu această acțiune a mea din afară în fața firii, în fața nea-

Rărit 2 p.

Poezia este arta cuvântului; artă este expresiunea omenească a frumuseții; frumusețe este revelațiunea esenței prin formă; formă este dâra ritmului vieții în materie. Viața este sforțare, adică, alternațiune de muncă și odihnă, adică, ritm, ce se vădește mai mult sau mai puțin în materia lucrurilor și constitue forma lor; sunt valurile mării, este mlădierea împietrită a munților, crengile trunchiurilor, frunzele și florile, membrele animalului, răsuflarea lui, plânsul și vorba. Sunt formele, sunt ritmul, pecetea sforțării vieții prin revelația sufletului său care este Dumnezeu. Supremul câștig al acestei sforțări pe pământ este omul. Omul este pământul în cel mai înalt înțeles al revelațiunii lui Dumnezeu prin pământ. Și aceasta este marea vrednicie și marea tragedie omenească: a se simți pământ și Dumnezeu în același timp, a fi culmea dorită. Cum totul vine dela Dumnezeu, totul vrea să se întoarcă la Dumnezeu mai oțelit prin sforțarea vieții. Astfel, iubirea și durerea sunt legea lumii și pentru împlinirea ei am venit să fiu om pe pământul acesta, pe care-l întruchipez dela aparenta nesimțire a gliei lui, până la sensibilitatea conștientă a ființei mele făcută din el. Simt, mai întâi de toate, ca instinct primar al acestei firi a mea, pe acela de a trăi în ea punând stăpânire pe tot ce mi se pare că se potrivește cu acest scop; și presimțind îndată distrugerea ei în moartea personală pământească, mă cuprinde ca un al doilea instinct, iubirea de a-mi perpetua neamul meu și cu ea ridicarea pământului spre Dumnezeu. Dar aceste instincte ce recunosc și în aceste trepte ale firii pământene, se potrivesc mie după gradul meu în ea, demnității mele omenești. Egoismul meu este înțelegător și liber; iubirea mea, sentimentală. Sunt om pe deasupra firii inferioare și printre semenii mei. Puiu stăpânire pe fire cu dibăcie, pentru ce-mi lipsește (sunt înde-

1 2 3 4 5 *A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z* *6 7 8 9 0*

GRECEŞTI DREPTE

C. 8 Comp.

'Επειδὴ ἔμελλε τὴν Βλαχίαν τῆς δικαίας ὀργῆς τοῦ Θεοῦ πειραθῆναι πᾶσαν, ἔδει καὶ τὸν τῆς ὀργῆς καιρὸν συντετελεσμένον εἶναι, καθ'ὃν ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὁ Θεὸς ἀπὸ τῶν εἰς ἄκραν κακίαν φθασάντων. Πολλὰ τοιγαροῦν ἦν ἀνέκαθεν καὶ ἐξ ἔθους ἐξαγίστου ἐν τῇ Βλαχίᾳ τὰ ἀπάγοντα τοῦ Θεοῦ τούς τε ἄρχοντας καὶ ἀρχομένους, οἱονεὶ οἰνοφλυγίαι, καταφέρειαι εἰς τὰ ἀφροδίσια, ἀδικίαι συνεχεῖς, χρημάτων, κτημάτων ἀπέραντος ἁπληστία καὶ ὅσα τούτοις παραπλήσια· ἀλλ'ὁ φύσει μακρόθυμος Θεός, τῇ φιλανθρωπίᾳ νικώμενος, ἦν αὐτῶν ἀνεχόμενος, καὶ τῇ ὑπερθέσει τῆς τιμωρίας ᾠκονόμει αὐτοῖς τὸ φάρμακον τῆς μετανοίας. 'Αλλ'αὐτοὶ τῆς ἀνοχῆς καὶ μακροθυμίας καὶ χρηστότητος αὐτοῦ, ὡς φησιν ὁ ἀπόστολος, καταφρονήσαντες καὶ ἁμαρτήμασιν ἁμαρτήματα ἐπισωρεύοντες εἰς τὸν κολοφῶνα κατήντησαν τῶν κακῶν, τὸν αἴτιον τοῦ φόνου φθόνον· φθόνον, φημί, τὸν πατέρα τοῦ φόνου, τὸν τοῖς καλοῖς τιτρωσκόμενον. 'Ο γὰρ φθόνος οὐ ζητεῖ τί εἴπῃ, ἀλλ'ἵνα μόνον εἴπῃ. Οὑτοσὶ λοιπὸν αὐτοῖς στρατηγῶν, μαίνεσθαι καθ' ἑαυτῆς τὴν φύσιν ἀνέπειθε καὶ δι' ἐπιβουλῶν καὶ διαβολῶν πρός τε ἡγεμόνας καὶ κατ' ἀλλήλων εἰς αἱματεκχυσίας πεσεῖν ἠρέθιζεν. Ὅθεν διὰ τὸ ἠγγικέναι τὴν τῆς ἀπωλείας αὐτῶν ἡμέραν συγχωρεῖ αἰτίαν τιμωρίας αὐτοῖς γενέσθαι ὁ Θεὸς τὴν ἄδικον αὐτῶν σφαγὴν τοῦ εὐσεβοῦς Κωνσταντίνου Μπασαράμπα, καὶ ὅρα μοι τὰς παρὰ πόδας σφαγὰς τῶν προδοτῶν τοῦ πραοτάτου ἡγεμόνος τούτου καὶ τῶν αὐτοῦ τέκνων. Τετάρτη μὲν ἦν τῆς καθ' ἡμᾶς μεγάλης ἑβδομάδος καὶ μηνὸς Μαρτίου εἰκοστὴ τετάρτη, ἔτος τε σωτήριον ᾠφιδ τῷ Κωνσταντίνῳ Μπασαράμπα ληφθέντι. 'Ο δὲ πρωτοσπαθάριος Στέφανος ὁ Καντακουζηνὸς τῇ κε τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τὰς τοῦ θρόνου ἀπεδέξατο ἡνίας, ἀλλ' οὐ πολὺ τὸν ἐν μέσῳ καὶ ἐκπεσὼν τοῦ θρόνου ἀπῆχθη εἰς Κωνσταντινούπολιν ἅμα τῷ πατρὶ αὐτοῦ Κωνσταντίνῳ καὶ ἄμφω ἀγχόνῃ τοῦ βίου ἐξάγονται. Τινὲς δέ μφασιν ὅτι οὗτος ὁ Στέφανος ἐπέταξε τῷ ἀγελαίῳ καὶ σκαιῷ πλῆθει, ἑτοίμως εἰς εἰς τὸ κακοποιεῖν ἔχοντι, ἐπιτηρῆσαι τὰς ὁδούς, καθ' ἃς οἱ παρὰ τῆς βασιλείας ἀποστελλόμενοι ὀθωμανοὶ ἄργ χοντες εἰς τὴν Βλαχίαν ὁδεύειν μέλλουσι, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀγεληδὸν ἐλθόντας τοῦ Κωνσταντίνου Μπασαράμπα καὶ τῶν αὐτῷ οἰκείων καταβοῆσαι. Ὅθεν γέγονεν αὐτῶν ἡ εὐηθείας πλήρης καὶ ἄδικος καταβοὴ ὕλη οὐχ ἡ τυχοῦσα τῇ τοῦ βασιλέως ὀργῇ. Μετὰ γὰρ τὴν διὰ ξίφους κοίμησιν τοῦ εὐσεβοῦς Κωνσταντίνου Μπασαράμπα, δημεύσει καὶ ὑπερορίᾳ ἥ τε Δόμνα αὐτοῦ καὶ οἱ ἐπὶ θυγατράσι γαμβροὶ αὐτοῦ, τῶν τε θυγατέρων αὐτοῦ ἡ μία, τοὔνομα Μπαλάσα, καὶ ἡ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Κωνσταντίνου γυνὴ μετὰ τοῦ παιδὸς αὐτῆς κατεδικά-σθησαν πλὴν τοῦ 'Ιωάννου Βακαρέσκουλ. Οὗτος γὰρ συναγρέθη τῷ Κωνσταντίνῳ Μπασαράμπα. 'Αλλ' ἐπειδὴ ἡ βασίλεια τὸν ἡγεμόνα Στέφανον Καντακουζηνὸν μετὰ εἴκοσιν ἀπὸ τῆς ἡγεμονίας αὐτοῦ μῆνας ἀγχόνῃ τοῦ βίου ἐξήγαγε, μετατίθησιν ἀπὸ τοῦ τῆς Μολδαβίας θρόνου εἰς τὸν τῆς Βλαχίας τὸν σοφὸν ἡγεμόνα Νικόλαον κατὰ τὸ αψι ἔτος, καὶ μηνὸς 'Ιανουαρίου τριακοστὴν καθ' ἣν φημι εἰσῆλθεν εἰς τὸ Βουκουρέστιον καὶ ἐπὶ τοῦ θρόνου ἐκάθησεν. Οἱ δὲ ἄρχοντες αὐτὸν διὰ τὰς πυκνὰς φορολογίας καὶ χρημάτων λήψεις, καὶ τὸ ὑποβιβάζειν τοὺς ἐν κρείττονι βαθμῷ τῶν ὀφφικίων τελοῦντας εἰς ἐλάττω, καὶ τοὔμπαλιν, ἐμίσησαν. Τῆς δὲ βασιλείας Μιχαὴλ τὸν

Rărit 2 p.

'Επειδὴ ἔμελλε τὴν Βλαχίαν τῆς δικαίας ὀργῆς τοῦ Θεοῦ πειραθῆναι πᾶσαν, ἔδει καὶ τὸν τῆς ὀργῆς καιρὸν συντετελεσμένον εἶναι, καθ'ὃν ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὁ Θεὸς ἀπὸ τῶν εἰς ἄκραν κακίαν φθασάντων. Πολλὰ τοιγαροῦν ἦν ἀνέκαθεν καὶ ἐξ ἔθους ἐξαγίστου ἐν τῇ Βλαχίᾳ τὰ ἀπάγοντα τοῦ Θεοῦ τούς τε ἄρχοντας καὶ ἀρχομένους, οἱονεὶ οἰνοφλυγίαι, καταφέρειαι εἰς τὰ ἀφροδίσια, ἀδικίαι συνεχεῖς, χρημάτων, κτημάτων ἀπέραντος ἁπληστία καὶ ὅσα τούτοις παραπλήσια· ἀλλ'ὁ φύσει μακρόθυμος Θεός, τῇ φιλανθρωπίᾳ νικώμενος, ἦν αὐτῶν ἀνεχόμενος, καὶ τῇ ὑπερθέσει τῆς τιμωρίας ᾠκονόμει αὐτοῖς τὸ φάρμακον τῆς μετανοίας. 'Αλλ'αὐτοὶ τῆς ἀνοχῆς καὶ μακροθυμίας καὶ χρηστότητος αὐτοῦ, ὡς φησιν ὁ ἀπόστολος, καταφρονήσαντες καὶ ἁμαρτήμασιν ἁμαρτήματα ἐπισωρεύοντες εἰς τὸν κολοφῶνα κατήντησαν τῶν κακῶν, τὸν αἴτιον τοῦ φόνου φθόνον· φθόνον, φημί, τὸν πατέρα τοῦ φόνου, τὸν τοῖς καλοῖς τιτρωσκόμενον. 'Ο γὰρ φθόνος οὐ ζητεῖ τί εἴπῃ, ἀλλ'ἵνα μόνον εἴπῃ. Οὑτοσὶ λοιπὸν αὐτοῖς στρατηγῶν, μαίνεσθαι καθ' ἑαυτῆς τὴν φύσιν ἀνέπειθε καὶ δι' ἐπιβουλῶν καὶ διαβολῶν πρός τε ἡγεμόνας καὶ κατ' ἀλλήλων εἰς αἱματεκχυσίας πεσεῖν ἠρέθιζεν. Ὅθεν διὰ τὸ ἠγγικέναι τὴν τῆς ἀπωλείας αὐτῶν ἡμέραν συγχωρεῖ αἰτίαν τιμωρίας αὐτοῖς γενέσθαι ὁ Θεὸς τὴν ἄδικον αὐτῶν σφαγὴν τοῦ εὐσεβοῦς Κωνσταντίνου Μπασαράμπα, καὶ ὅρα μοι τὰς παρὰ πόδας σφαγὰς τῶν προδοτῶν τοῦ πραοτάτου ἡγεμόνος τούτου καὶ τῶν αὐτοῦ τέκνων. Τετάρτη μὲν ἦν τῆς καθ' ἡμᾶς μεγάλης ἑβδομάδος καὶ μηνὸς Μαρτίου εἰκοστὴ τετάρτη, ἔτος τε σωτήριον ᾠφιδ τῷ Κωνσταντίνῳ Μπασαράμπα ληφθέντι. 'Ο δὲ πρωτοσπαθάριος Στέφανος ὁ Καντακουζηνὸς τῇ κε τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τὰς τοῦ θρόνου ἀπεδέξατο ἡνίας, ἀλλ' οὐ πολὺ τὸν ἐν μέσῳ καὶ ἐκπεσὼν τοῦ θρόνου ἀπῆχθη εἰς Κωνσταντινούπολιν ἅμα τῷ πατρὶ αὐτοῦ Κωνσταντίνῳ καὶ ἄμφω ἀγχόνῃ τοῦ βίου ἐξάγονται. Τινὲς δέ μφασιν ὅτι οὗτος ὁ Στέφανος ἐπέταξε τῷ ἀγελαίῳ καὶ σκαιῷ πλῆθει, ἑτοίμως εἰς εἰς τὸ κακοποιεῖν ἔχοντι, ἐπιτηρῆσαι τὰς ὁδούς, καθ' ἃς οἱ παρὰ τῆς βασιλείας ἀποστελλόμενοι ὀθωμανοὶ ἄργ χοντες εἰς τὴν Βλαχίαν ὁδεύειν μέλλουσι, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀγεληδὸν ἐλθόντας τοῦ Κωνσταντίνου Μπασαράμπα καὶ τῶν αὐτῷ οἰκείων καταβοῆσαι. Ὅθεν γέγονεν αὐτῶν ἡ εὐηθείας πλήρης καὶ ἄδικος καταβοὴ ὕλη οὐχ ἡ τυχοῦσα τῇ τοῦ βασιλέως ὀργῇ. Μετὰ γὰρ τὴν διὰ ξίφους κοίμησιν τοῦ εὐσεβοῦς Κωνσταντίνου Μπασαράμπα, δημεύσει καὶ ὑπερορίᾳ ἥ τε Δόμνα αὐτοῦ καὶ οἱ ἐπὶ θυγατράσι γαμβροὶ αὐτοῦ, τῶν τε θυγατέρων αὐτοῦ ἡ μία, τοὔνομα Μπαλάσα, καὶ ἡ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Κωνσταντίνου γυνὴ μετὰ τοῦ παιδὸς αὐτῆς κατεδικά-σθησαν

1 2 3 4 5 ΑΒΓΔΕΖΗΘΙΚΛΜΝΞΟΠΡΣΤΥΦΧΨΩ 6 7 8 9 0

GRECEŞTI DREPTE

C. 10 Comp.

Ἐπειδὴ ἔμελλε τὴν Βλαχίαν τῆς δικαίας ὀργῆς τοῦ Θεοῦ πειραθῆναι πᾶσαν, ἔδει καὶ τὸν τῆς καιρὸν συντετελεσμένον εἶναι, καθ' ὃν ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὁ Θεὸς ἀπὸ τῶν ἐξ ἄκρων κακίαν φθασάντων. Πολλὰ τοιγαροῦν ἦν ἀνέκαθεν καὶ ἐξ ἔθους ἐξαγίστου ἐν τῇ Βλαχίᾳ τὰ ἀπάγοντα τοῦ Θεοῦ τούς τε ἄρχοντας καὶ ἀρχομένους, οἰωνοὶ οἰνοφλυγίαι, καταφέρειαι εἰς τὰ ἀφροδίσια, ἀδικίαι συνεχεῖς, χρημάτων, κτημάτων ἀπέραντος ἁπληστία καὶ ὅσα τούτοις παραπλήσια· ἀλλ' ὁ φύσει μακρόθυμος Θεός, τῇ φιλανθρωπίᾳ νικώμενος, ἦν αὐτῶν ἀνεχόμενος, καὶ τῇ ὑπερθέσει τῆς τιμωρίας ᾠκονόμει αὐτοῖς τὸ φάρμακον τῆς μετανοίας. Ἀλλ' αὐτοὶ τῆς ἀνοχῆς καὶ μακροθυμίας καὶ χρηστότητος αὐτοῦ, ὡς φησιν ὁ ἀπόστολος, καταφρονήσαντες καὶ ἁμαρτήμασιν ἁμαρτήματα ἐπισωρεύοντες εἰς τὸν κολοφῶνα κατήντησαν τῶν κακῶν, τὸν αἴτιον τοῦ φόνου φθόνον· φθόνον, φημί, τὸν πατέρα τοῦ φόνου, τὸν τοῖς καλοῖς τιτρωσκόμενον. Ὁ γὰρ φθόνδος οὐ ζητεῖ τί εἴπῃ, ἀλλ' ἵνα μόνον εἴπῃ. Οὐτοσὶ λοιπὸν αὐτοῖς στρατηγῶν, μαίνεσθαι καθ' ἑαυτῆς τὴν φύσιν ἀνέπειθε καὶ δι' ἐπιβουλῶν καὶ διαβολῶν πρός τε ἡγεμόνας καὶ κατ' ἀλλήλων εἰς αἱματεκχυσίας πεσεῖν ἠρέθιζεν. Ὅθεν διὰ τὸ ἠγγικέναι τὴν τῆς ἀπωλείας αὐτῶν ἡμέραν συγχωρεῖ αἰτίαν τιμωρίας αὐτοῖς γενέσθαι ὁ Θεὸς τὴν ἄδικον σφαγὴν τοῦ εὐσεβοῦς Κωνσταντίνου Μπασαράμπα, καὶ ὅρα μοι τὰς παρὰ πόδας σφαγὰς τῶν προδοτῶν τοῦ πραοτάτου ἡγεμόνος τούτου καὶ τῶν αὐτοῦ τέκνων. Τετάρτη μὲν ἦν τῆς καθ' ἡμᾶς μεγάλης ἑβδομάδος καὶ μηνὸς Μαρτίου εἰκοστὴ τετάρτη, ἔτος τε σωτήριον ᾳψιδ τῷ Κωνσταντίνῳ Μπασαράμπα, ληφθέντι. Ὁ δὲ πρωτοσπαθάριος Στέφανος ὁ Καντακουζηνὸς τῇ κε τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τὰς τοῦ θρόνου, ἀπήχθη εἰς Κωνσταντινούπολιν ἅμα τῷ πατρὶ αὐτοῦ Κωνσταντίνου καὶ ἄμφω ἀγχόνῃ τοῦ βίου ἐξάγονται. Τινὲς δέ φασιν ὅτι οὗτος ὁ Στέφανος ἐπέταξε τῷ ἀγελαίῳ καὶ σκαιῷ πλήθει, ἑτοίμως εἰς τὸ κακοποιεῖν ἔχοντι, ἐπιτηρῆσαι τὰς ὁδούς, καθ' ἃς οἱ παρὰ τῆς βασιλείας ἀποστελλόμενοι ὀθωμανοὶ ἄρχοντες εἰς τὴν Βλαχίαν ὁδεύουν μέλλουσι, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀγεληδὸν ἐλθόντας τοῦ Κωνσταντίνου Μπασαράμπα καὶ τῶν αὐτῷ οἰκείων καταβοῆσαι . Ὅθεν γέγονεν αὐτῶν ἡ εὐηθείας πλήρης καὶ ἄδικος καταβοὴ ὕλη ο ὑχὴ τυχοῦσα τῇ τοῦ βασιλέως ὀργῇ. Μετὰ γαρ τὴν διὰ ξίφους κοί-

Rărit 2 p.

Ἐπειδὴ ἔμελλε τὴν Βλαχίαν τῆς δικαίας ὀργῆς τοῦ Θεοῦ πειραθῆναι πᾶσαν, ἔδει καὶ τὸν τῆς καιρὸν συντετελεσμένον εἶναι, καθ' ὃν ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὁ Θεὸς ἀπὸ τῶν ἐξ ἄκρων κακίαν φθασάντων. Πολλὰ τοιγαροῦν ἦν ἀνέκαθεν καὶ ἐξ ἔθους ἐξαγίστου ἐν τῇ Βλαχίᾳ τὰ ἀπάγοντα τοῦ Θεοῦ τούς τε ἄρχοντας καὶ ἀρχομένους, οἰωνοὶ οἰνοφλυγίαι, καταφέρειαι εἰς τὰ ἀφροδίσια, ἀδικίαι συνεχεῖς, χρημάτων, κτημάτων ἀπέραντος ἁπληστία καὶ ὅσα τούτοις παραπλήσια· ἀλλ' ὁ φύσει μακρόθυμος Θεός, τῇ φιλανθρωπίᾳ νικώμενος, ἦν αὐτῶν ἀνεχόμενος, καὶ τῇ ὑπερθέσει τῆς τιμωρίας ᾠκονόμει αὐτοῖς τὸ φάρμακον τῆς μετανοίας. Ἀλλ' αὐτοὶ τῆς ἀνοχῆς καὶ μακροθυμίας καὶ χρηστότητος αὐτοῦ, ὡς φησιν ὁ ἀπόστολος, καταφρονήσαντες καὶ ἁμαρτήμασιν ἁμαρτήματα ἐπισωρεύοντες εἰς τὸν κολοφῶνα κατήντησαν τῶν κακῶν, τὸν αἴτιον τοῦ φόνου φθόνον· φθόνον, φημί, τὸν πατέρα τοῦ φόνου, τὸν τοῖς καλοῖς τιτρωσκόμενον. Ὁ γὰρ φθόνδος οὐ ζητεῖ τί εἴπῃ, ἀλλ' ἵνα μόνον εἴπῃ. Οὐτοσὶ λοιπὸν αὐτοῖς στρατηγῶν, μαίνεσθαι καθ' ἑαυτῆς τὴν φύσιν ἀνέπειθε καὶ δι' ἐπιβουλῶν καὶ διαβολῶν πρός τε ἡγεμόνας καὶ κατ' ἀλλήλων εἰς αἱματεκχυσίας πεσεῖν ἠρέθιζεν. Ὅθεν διὰ τὸ ἠγγικέναι τὴν τῆς ἀπωλείας αὐτῶν ἡμέραν συγχωρεῖ αἰτίαν τιμωρίας αὐτοῖς γενέσθαι ὁ Θεὸς τὴν ἄδικον σφαγὴν τοῦ εὐσεβοῦς Κωνσταντίνου Μπασαράμπα, καὶ ὅρα μοι τὰς παρὰ πόδας σφαγὰς τῶν προδοτῶν τοῦ πραοτάτου ἡγεμόνος τούτου καὶ τῶν αὐτοῦ τέκνων. Τετάρτη μὲν ἦν τῆς καθ' ἡμᾶς μεγάλης ἑβδομάδος καὶ μηνὸς Μαρτίου εἰκοστὴ τετάρτη, ἔτος τε σωτήριον ᾳψιδ τῷ Κωνσταντίνῳ Μπασαράμπα, ληφθέντι. Ὁ δὲ πρωτοσπαθάριος Στέφανος ὁ Καντακουζηνὸς τῇ κε τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τὰς τοῦ θρόνου, ἀπήχθη εἰς Κωνσταντινούπολιν ἅμα τῷ πατρὶ αὐτοῦ Κωνσταντίνου καὶ ἄμφω ἀγχόνῃ τοῦ βίου ἐξάγονται. Τινὲς δέ φασιν ὅτι οὗτος ὁ Στέφανος ἐπέταξε τῷ ἀγελαίῳ καὶ σκαιῷ πλήθει, ἑτοίμως εἰς τὸ κακο-

1 2 3 4 5 ΑΒΓΔΕΖΗΘΙΚΛΜΝΞΟΠΡΣΤΥΦΧΨΩ 6 7 8 9 0

C. 12 Comp.

Ἐπειδὴ ἔμελλε τὴν Βλαχίαν τῆς δικαίας ὀργῆς τοῦ Θεοῦ πειραθῆναι πᾶσαν, ἔδει καὶ τὸν τῆς ὀργῆς ἀκαιρὸν συντετελεσμένον εἶναι, καθ' ὃν ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὁ Θεὸς ἀπὸ τῶν εἰς ἄκραν κακίαν φθασάντων. Πολλὰ τοιγαροῦν ἦν ἀνέκαθεν καὶ ἐξ ἔθους ἐξαγίστου ἐν τῇ Βλαχίᾳ τὰ ἀπάγοντα τοῦ Θεοῦ τούς τε ἄρχοντας καὶ ἀρχομένους, οἱονεὶ οἰνοφλυγίαι, καταφέρειαι εἰς τὰ ἀφροδίσια, ἀδικίαι συνεχεῖς, χρημάτων, κτημάτων ἀπέραντος ἁπληστία καὶ ὅσα τούτοις παραπλήσια· ἀλλ' ὁ φύσει μακρόθυμος Θεός, τῇ φιλανθρωπίᾳ νικώμενος, ἦν αὐτῶν ἀνεχόμενος, καὶ τῇ ὑπερθέσει τῆς τιμωρίας ᾠκονόμει αὐτοῖς τὸ φάρμακον τῆς μετανοίας. Ἀλλ' αὐτοὶ τῆς ἀνοχῆς καὶ μακροθυμίας καὶ χρηστότητος αὐτοῦ, ὡς φησιν ὁ ἀπόστολος, καταφρονήσαντες καὶ ἁμαρτήμασιν ἁμαρτήματα ἐπισωρεύοντες εἰς τὸν κολοφῶνα κατήντησαν τῶν κακῶν, τὸν αἴτιον τοῦ φόνου φθόνον· φθόνον, φημί, τὸν πατέρα τοῦ φόνου, τὸν τοῖς καλοῖς τιτρωσκόμενον. Ὁ γὰρ φθόνος οὐ ζητεῖ τί εἴπῃ, ἀλλ' ἵνα μόνον εἴπῃ. Οὐτοσὶ λοιπὸν αὐτοῖς στρατηγῶν, μαίνεσθαι καθ' ἑαυτῆς τὴν φύσιν ἀνέπειθε καὶ δι' ἐπιβουλῶν καὶ διαβουλῶν πρός τε ἡγεμόνας καὶ κατ' ἀλλήλων εἰς αἱματεκχυσίας πεσεῖν ἠρέθιζεν.. Ὅθεν διὰ τὸ ἠγγικέναι τὴν τῆς ἀπωλείας αὐτῶν ἡμέραν συγχωρεῖ αἰτίαν τιμωρίας αὐτοῖς γενέσθαι ὁ Θεὸς τὴν ἄδικον σφαγὴν τοῦ εὐσεβοῦς Κωνσταντίνου Μπασαράμπα, καὶ ὅρα μοι τὰς παρὰ πόδας σφαγὰς τῶν προδοτῶν τοῦ πραοτάτου ἡγεμόνος τούτου καὶ τῶν αὐτοῦ τέκνων. Τετάρτη μὲν ἦν τῆς καθ' ἡμᾶς μεγάλης ἑβδομάδος καὶ μηνὸς Μαρτίου εἰκοστὴ τετάρτη, ἔτος τε σωτήριον,

Răriț 2 p.

Ἐπειδὴ ἔμελλε τὴν Βλαχίαν τῆς δικαίας ὀργῆς τοῦ Θεοῦ πειραθῆναι πᾶσαν, ἔδει καὶ τὸν τῆς ὀργῆς ἀκαιρὸν συντετελεσμένον εἶναι, καθ' ὃν ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὁ Θεὸς ἀπὸ τῶν εἰς ἄκραν κακίαν φθασάντων. Πολλὰ τοιγαροῦν ἦν ἀνέκαθεν καὶ ἐξ ἔθους ἐξαγίστου ἐν τῇ Βλαχίᾳ τὰ ἀπάγοντα τοῦ Θεοῦ τούς τε ἄρχοντας καὶ ἀρχομένους, οἱονεὶ οἰνοφλυγίαι, καταφέρειαι εἰς τὰ ἀφροδίσια, ἀδικίαι συνεχεῖς, χρημάτων, κτημάτων ἀπέραντος ἁπληστία καὶ ὅσα τούτοις παραπλήσια· ἀλλ' ὁ φύσει μακρόθυμος Θεός, τῇ φιλανθρωπίᾳ νικώμενος, ἦν αὐτῶν ἀνεχόμενος, καὶ τῇ ὑπερθέσει τῆς τιμωρίας ᾠκονόμει αὐτοῖς τὸ φάρμακον τῆς μετανοίας. Ἀλλ' αὐτοὶ τῆς ἀνοχῆς καὶ μακροθυμίας καὶ χρηστότητος αὐτοῦ, ὡς φησιν ὁ ἀπόστολος, καταφρονήσαντες καὶ ἁμαρτήμασιν ἁμαρτήματα ἐπισωρεύοντες εἰς τὸν κολοφῶνα κατήντησαν τῶν κακῶν, τὸν αἴτιον τοῦ φόνου φθόνον· φθόνον, φημί, τὸν πατέρα τοῦ φόνου, τὸν τοῖς καλοῖς τιτρωσκόμενον. Ὁ γὰρ φθόνος οὐ ζητεῖ τί εἴπῃ, ἀλλ' ἵνα μόνον εἴπῃ. Οὐτοσὶ λοιπὸν αὐτοῖς στρατηγῶν, μαίνεσθαι καθ' ἑαυτῆς τὴν φύσιν ἀνέπειθε καὶ δι' ἐπιβουλῶν καὶ διαβουλῶν πρός τε ἡγεμόνας καὶ κατ' ἀλλήλων εἰς αἱματεκχυσίας πεσεῖν ἠρέθιζεν.. Ὅθεν διὰ τὸ ἠγγικέναι τὴν τῆς ἀπωλείας αὐτῶν ἡμέραν συγχωρεῖ αἰτίαν τιμωρίας αὐτοῖς γενέσθαι ὁ Θεὸς τὴν ἄδικον σφαγὴν τοῦ εὐσεβοῦς Κωνσταντίνου

1 2 3 4 5 ΑΒΓΔΕΖΗΘΙΚΛΜΝΞΟΠΡΣΤΥΦΧΨΩ 6 7 8 9 0